

Otázka perspektivy

Když Sally zemřel otec, byl pátek. Respektive – zemřel ve čtvrtek před půlnocí v Jižní Americe, ale v Evropě už byl pátek. Tohle je pro lid nomádů typické. I okamžik smrti je z různých zeměpisných perspektiv relativní, stejně tak jako jsou na jižní polokouli vidět na nebi jiná souhvězdí než na té severní.

Byl to právě ten moment, na ostrově čarodějů, na samé hranici Patagonie, kdy se Sally podívala na noční oblohu a uvědomila si, že se dívá do úplně jiné části vesmíru než obvykle. Že stojí na nedohledné veliké Zemi, která je skutečně kulatá. Pocit prvních mořeplavců. V noci se jí pak zdál sen, že vstupuje do oceánu. Nevypadal vůbec přátelsky. Bylo už po setmění a ve vodě byla spousta malých bublinek jako v kyselině. Dostala strach a vrátila se ke břehu. Pak stoupala po terasovitých úbočích a před ní se náhle objevil muž v masce a divoce tančil. Probudila se. Od moře přicházel déšť a bubnoval na plechovou střechu přízemní barabizny, které v téhle části světa říkají hotel. Země byla rovná a rovná byla také šedá linka obzoru, pruh

moře a mraků se sléval takřka v jedinou hmotu vody. Začal další den její poslední dovolené s rodiči, o níž se ještě nevědělo, že je poslední. Máme jasno o každém *poprvé*, zatímco *naposled* se většinou odehraje zcela bez našeho vědomí nebo je přinejmenším nejisté. Zpětně pak člověk většinou lituje, tak jako litovala Sally, která si pamatovala každý první sex s novým mužem, ale nikdy ten poslední. Kdyby věděla, že je to naposled, mohla si to ksakru víc užít.

Když si po letech prohlížela album z té poslední dovolené s rodiči, litovala, že se ani na jediné společné fotce s otcem neusmívá. Byla příliš zaměstnaná svojí mizernou náladou, kterou posilovalo špatné počasí, matčino sekýrování a bolestné vědomí sebe sama, třináctileté, nejisté, znechucené přítomností rodičů, možná jejich samotnou existencí. Matka, halekající roztleskávačka, výskala s fotoaparátem věčně vytaseným, jako opice šplhala na vrcholky vulkánů v národních parcích a snažila se vytvářet dojem krásného dobrodružství, alespoň na fotografiích, které pak vždy pečlivě uložila do rodinného alba. Otec během této dovolené téměř nepřetržitě mlčel, bez výrazu sublimaloval do svých intelektuálních světů. Duch polaroidu. *The snap shot in the family album*. Sally se výhrůžně mračila do objektivu. Její rodiče. Jak mohli mít tihle dva podivíni někdy něco společného? Z fotografií v matčině albu na ni i po letech doléhal pocit marnosti a beznaděje. Bezcílné projíždění šedou krajinou podél moře v rozhrkaném autobusu, do nějž řidič čas od